

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **K. H.**
t.č. ve Vazební věznici P.
adresa pro doručování X

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky, Vazební věznice Praha Ruzyně**
se sídlem Praha 6, Staré náměstí 12/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 1. 2022, č. j. VS-229653-16/ČJ-2021-800132,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 60 odst. 2 písm. c) vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „řád výkonu trestu“), změněno rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ze dne 12. 1. 2022, č. j. VS-229653-14/ČJ-2021-800132. Ve znění napadeného rozhodnutí byl žalobci pro porušení § 28 odst. 1 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „zákon o výkonu trestu“), kterého

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

se žalobce dopustil tím, že v blíže neurčené době od měsíce března 2021 do měsíce května 2021 v prostorách oddílu Pracovní čtyř OVT ve Vazební věznici Praha Ruzyně fyzicky opakovaně, přibližně ve 12 případech, napadl rukou uzavřenou v pěst do oblasti ramen, horních končetin, břicha a žeber odsouzeného, kód L4CYS6, (dále jen „poškozený“), s úmyslem se domoci finanční částky 5 000 Kč, tedy nedodržel stanovený pořádek a kázeň a zásady slušného jednání s osobami, s nimiž přichází do styku, uložen v souladu s § 46 odst. 3 písm. g) zákona o výkonu trestu kázeňský trest – celodenní umístění do uzavřeného oddílu na 9 dnů.

2. Žalobce se podanou žalobou domáhal rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

3. V podané žalobě žalobce tvrdil, že (i) nespáchal skutek, který mu je rozhodnutími správních orgánů kladen za vinu, že (ii) žalovaná porušila jeho práva při projednání předmětného skutku a že (iii) rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná a nepřezkoumatelná.
4. Konkrétně uvedl, že žalovaná měla jednání žalobce za prokázané výsledkem svědků – odsouzených kód Z9F7FE a kód LABYS6, respektive k nim vztahujícím se záznamům o podaném vysvětlení, a dále z úředních záznamů pro podání vysvětlení odsouzených kód DUQYB7, Z9FYFE a V9DYS6. Namítal, že ani jeden z uvedených odsouzených nebyl přítomen jednání žalobce, když pouze žalované sdělili to, co jim údajně sdělil poškozený. Zároveň namítal, že žalovaná bez dalšího přejímá informace obsažené v záznamech o podaném vysvětlení, které v rozporu se zákonem a vyhláškou doslovně necituje. Dle žalobce jsou uvedená vysvětlení bez dalšího v daném řízení nepoužitelná. Žalovaná rovněž nikterak neposoudila rozpory v podaných vysvětleních odsouzeného kód LABYS6, který nejprve dne 23. 6. 2021 uvedl, že si jednání žalobce všiml v blíže nezjištěné době, přičemž následně v úředním záznamu ze dne 6. 1. 2022 svědek uvedl konkrétní data, kdy mělo k jednání žalobce docházet.
5. Tvrdil, že žalovaná nekriticky hodnotí fotodokumentaci modřin po fyzickém útoku, aniž by hodnotila jejich rozsah, intenzitu, způsob vzniku apod. Podle žalobce bylo žalované známo, že poškozený trpí onemocněním, v důsledku kterého poškozenému vznikají modřiny při sebemenším tlaku na kůži. Poškozený si tak může způsobit modřiny sám, a to bez většího fyzického tlaku. Tuto skutečnost žalovaná nezohlednila.
6. Namítal, že navrhl výslech několika svědků, z jejichž vysvětlení vyplývá, že se poškozený nikdy nezmínil o fyzickém napadení ze strany žalobce a takovému jednání nebyli svědci ani přítomni. Zároveň někteří svědci k osobě poškozeného uvedli, že tento se prostřednictvím slibu majetkového prospěchu již dříve snažil s nimi navázat přátelství, případně si pro sebe zajistit výhody v rámci výkonu trestu. Dle žalobce jsou v uvedeném jednání poškozeného zavdány pochyby o skutku samotném, případě o možné motivaci poškozeného. Tyto skutečnosti a výpovědi dle žalobce žalovaná zcela opomíjí, respektive hodnotí jako účelové, aniž by uvedla, jaké skutečnosti jí k takovému jednání a hodnocení vedou a z jakého důvodu obdobně kriticky nehodnotila i výpovědi svědků v jeho prospěch.
7. Žalobce rovněž namítal, že v napadeném rozhodnutí se žalovaná omezila na zopakování svědeckých výpovědí ve prospěch poškozeného, aniž by kriticky přezkoumala a zhodnotila hmotněprávní a procesněprávní stránku. Žalovaná nepřezkoumala nesoulad

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

mezi výpověďmi svědků na straně poškozeného a žalobce. Tvrdil, že žalovaná bez jakéhokoliv podkladu rozhodla o zmírnění trestu, aniž by k tomu v napadeném rozhodnutí uvedla jakýkoliv argument. Dle žalobce tak k podrobnějšímu přezkumu ze strany žalované nedošlo a v odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo použito původních svědeckých výpovědí, které postrádají přímé účastenství. Navíc v napadeném rozhodnutí nebyly výpovědi ve prospěch žalobce již ani zmíněny, a přesto žalovaná shledala okolnosti náležitě objasněny a vinu žalobce za prokázanou. Žalovaná tak nedostála zákonnému požadavku na přezkum stavu věci.

8. Žalobce upozornil, že ačkoliv se na kázeňské řízení sice podle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu v plném rozsahu nepoužije zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), stále je třeba v takovém řízení dbát základních zásad činnosti správních orgánů dle správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018-52). Žalovaná tak byla povinna zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro posouzení věci.
9. Žalobce spatřoval porušení této povinnosti v tom, že odůvodnění napadené a prvostupňového rozhodnutí neobsahuje jakékoliv úvahy stran tvrzení a návrhů žalobce, respektive porovnání zásadních rozporů ve vysvětleních slyšených svědků, přičemž k tíži žalobce se žalovaná pouze odkazuje na blíže nespecifikovaný „identický podtext a určitou domluvu“. Žalovaná tak dle žalobce presumuje účelovost a nepoužitelnost vysvětlení podaných ve prospěch žalobce, aniž by ji k tomu vedly jakékoliv spravedlivé důvody. Takové jednání žalobce považoval za rozporné se základními správními zásadami a s osobnostními právy žalobce. Dle žalobce z napadeného a prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, jaká zjištění byla učiněna ze strany žalované a místního šetření, např. k zajištění kamerových záznamů či zhodnocení zdravotního stavu poškozeného.
10. Namítal, že výroková část je v rozporu s odůvodněním rozhodnutí, zejména co do četnosti domnělých útoků, kdy žalovaná ve výrokové části uvedla, že se žalobce měl opakovat, přibližně ve 12 případech dopustit uvedeného jednání, avšak v obou rozhodnutích absentují jakákoliv zjištění žalované, ze kterých by vyplýval právě tento počet napadení. Rovněž absentuje analýza kamerových záznamů, které jsou na příslušných odděleních k dispozici. Žalovaná nehodnotila například způsob vzniku, počet a rozsah zranění a jejich stáří v době jejich dokumentace, což je pro stanovení výše trestu zcela zásadní. Dle žalobce je napadené a prvostupňové rozhodnutí svévolí žalované.
11. Závěrem žaloby žalobce namítal, že z napadeného rozhodnutí nevyplývá, zdali o jeho stížnosti rozhodovala kompetentní osoba dle § 52 odst. 2 zákona o výkonu trestu, a není jasné, která osoba rozhodovala dle prvostupňového rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované k podané žalobě a související vyjádření

12. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl.
13. Žalovaná uvedla, že v daném případě rozhodovala na základě spisového materiálu, když jednání žalobce měla za prokázané úředními záznamy o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 6 trestního řádu, které podali odsouzení kód Z9F7FE dne 11. 6.2021 a kód LABYS6 dne 23. 6.2021, kteří byli svědky fyzického napadení poškozeného. Tvrzení žalobce, že z těchto sdělení vyplývá, že uvedení odsouzení nebyli přítomni domnělému jednání žalobce, tedy není pravdivé. Z obsahu spisu dále vyplývá, že žalobce se jednání, které je mu v

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

daném případě kladeno za vinu, dopouštěl i vůči dalším odsouzeným (výpovědi odsouzených kód DUQYB7, V9DYS6, LABYS6, Z9F7FE).

14. K námitce žalobce týkající se použití zkrácení obsahu záznamů o podaném vysvětlení dle § 158 odst. 6 trestního řádu žalovaná uvedla, že tato vysvětlení byla podávána v rámci úkonů trestního řízení, prováděných pověřeným orgánem, a to v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu. Na ukládání kázeňských trestů odsouzeným však nelze trestní řád aplikovat, když tento postup je upraven řádem výkonu trestu, konkrétně § 58 odst. 3. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že ani výpovědi svědků se neuvádí doslovně, ale uvádí se pouze stručný obsah jejich výpovědi.
15. Tvzení žalobce, že mezi podanými vysvětleními odsouzeného LABYS6 jsou rozpory, dle žalované není pravdivé. Odsouzený LABYS6 dne 23. 6. 2021 uvedl, že „... *si všímá v blíže nezjištěné době* (jednání žalobce)...“. Do úředního záznamu pro podání vysvětlení dne 6. 1. 2022 odsouzený neuvádí data napadení poškozeného, ale uvádí data, ve kterých mu poškozený o napadení řekl.
16. K fotodokumentaci, resp. k onemocnění poškozeného odsouzeného, žalovaná sdělila, že není oprávněna do zdravotnické dokumentace odsouzených nahlížet a zdravotní stav poškozeného jí tak nebyl a není znám.
17. K sedmi svědkům, navrženým žalobcem za účelem prokázání jeho nevinu, žalovaná uvedla, že k věci podalo vysvětlení pět odsouzených, kteří shodně vypověděli, že nikdy neviděli a ani nebyli přítomni fyzickému napadení nebo šikanování poškozeného ze strany žalobce, jeden z navržených svědků již byl propuštěn na svobodu a jeden vykonával trest odnětí svobody v jiné věznici a k věci tak vysvětlení nepodával. Žalovaná v podaných vysvětleních spatřovala identický podtext a určitou domluvu, to vše s cílem pomoci žalobci, neboť si museli být vědomi, že sama skutečnost, že nebyli očitými svědky jednání žalobce, pro které mu byl uložen kázeňský trest, žádným způsobem nedokazuje, že se žalobce tohoto jednání nedopustil. Tento negativní důkaz pak žalovaná vyvracela vysvětlením podaným odsouzenými kód Z9F7FE dne 11. 6.2021 a kód LABYS6 dne 23. 6.2021, kteří byli svědky fyzického napadení poškozeného.
18. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě stížnost, ve které napadal nesprávné označení právního předpisu uvedeného v závěru odůvodnění tohoto rozhodnutí, kdy bylo uvedeno nesprávné číslo zákona o výkonu trestu, když název předpisu byl správný. Žádné skutečnosti či důkazy, které by svědčily v jeho prospěch, žalobce ve stížnosti neuvedl, pouze uvedl, že se žádného skutku uvedeného v rozhodnutí o uložení kázeňského trestu nedopustil. Vzhledem k tomu, že žalobce nenavrl žádné další důkazy a vzhledem k časovému odstupu již žalovaná neprováděla žádná další šetření a dokazování a při rozhodování o stížnosti vycházela z již nashromážděných podkladů, zejména z vysvětlení podaných odsouzenými kód Z9F7FE dne 11. 6. 2021 a kód LABYS6 dne 23. 6. 2021, kteří byli svědky fyzického napadení poškozeného (viz výše). Že se žalobce jednání, pro které mu byl uložen kázeňský trest, dopouštěl i na jiných odsouzených, toto jednání mu tedy nebylo cizí, pak vyplývá z výpovědí dalších odsouzených (výpovědi odsouzených kód DUQYB7, V9DYS6, LABYS6, Z9F7FE), tato jednání však nebyla předmětem kázeňského řízení vedeného se žalobcem a ani k nim nebylo přihlíženo při stanovení kázeňského trestu.
19. Ke kamerovým záznamům žalovaná uvedla, že kamery jsou umístěny pouze na vybraných místech, nepokrývají celý prostor vazební věznice, s tím, že odsouzení místa snímána

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

kamerami znají a není tak pro ně problém se těmto místům vyhnout. Kamerové záznamy by pak nemohly být hodnoceny jako důkaz toho, že se žalobce jednání, pro které mu by ukládán kázeňský trest, skutečně nedopustil, vedly by pouze ke konstatování, že na těchto záznamech není jednání žalobce zachyceno, když tento negativní důkaz by byl opět vyvrácen vysvětlením podaným odsouzenými kód Z9F7FE dne 11. 6. 2021 a kód LABYS6 dne 23. 6. 2021, kteří byli svědky fyzického napadení poškozeného odsouzeného (viz výše). Kamerové záznamy jsou uchovávány 3-6 týdnů a to v závislosti na kapacitě disku a počtu kamer připojených k disku.

20. Žalovaná o stížnosti žalobce rozhodla v zákonné lhůtě 5 pracovních dnů, přezkoumala celý spisový materiál, a vzhledem k absenci žalobcem navržených nových důkazů vycházela z důkazů provedených. Po opakovaném zhodnocení všech provedených důkazů pak žalovaná dospěla k závěru, že se žalobce jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil. Zástupce vedoucího oddělení výkonu trestu, který o stížnosti žalobce rozhodoval, však dospěl k závěru, že kázeňský trest uložený v polovině zákonné sazby není v souladu s účelem výkonu trestu, tedy že u žalobce nebude snižovat nebezpečí recidivy jeho kriminálního chování, a trest uložený v prvostupňovém rozhodnutí jemu podřízeným speciálním pedagogem oddělení výkonu trestu snížil pod polovinu zákonné sazby. Tento postup pak byl zcela v souladu s § 60 odst. 2 písm. c) řádu o výkonu trestu.
21. Co se týká četnosti útoků žalobce vůči poškozenému, jednalo se o údaj sdělený poškozeným pověřenému orgánu s tím, že tento údaj byl uveden jako přibližný, nikoli fixní. Jak vyplývá z části rozhodnutí týkající se odůvodnění druhu a výše trestu, nebylo k údajům týkajícího se počtu útoků nijak přihlíženo.
22. K námitce týkající se osob kompetentních k rozhodování žalovaná sdělila, že podmínka stanovená v § 52 odst. 3 zákona o výkonu trestu byla žalovanou zcela dodržena. O obou rozhodnutích rozhodovaly osoby stanovené vnitřním předpisem Vězeňské služby ČR, a to nařízením generálního ředitele č. 23/2020 o kázeňském řízení u obviněných, odsouzených a chovanců (dále jen nařízení č. 23/2020), konkrétně v § 6 odst. 3 a 4. Dle § 9 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení je o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, který uložil speciální pedagog, oprávněn rozhodovat vedoucí oddělení, když vedoucí oddělení je v době své nepřítomnosti plně zastupován svými zástupci.
23. V replice ze dne 14. 6. 2022 žalobce tvrdil, že řízení o kázeňském přestupku nebylo řádně zahájeno a před vydáním rozhodnutí nebyl žalobce řádně seznámen s výsledky řízení a podklady pro rozhodnutí. Zahájením řízení sepsáním úředního záznamu byla porušena práva žalobce a současně o nich nebyl ani řádně poučen. Poté byl žalobce pouze seznámen s návrhem rozhodnutí, aniž by mu byla poskytnuta možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a poučení o právech v této fázi kázeňského řízení. Tímto měla žalovaná zcela rezignovat na formální stránku kázeňského řízení.
24. Žalobce dále rozporoval důvody, pro které nebyly použity v řízení kamerové záznamy, neboť hlavní chodba oddílu „D“ ve druhém poschodí je snímána kamerovým systémem a právě na této chodbě mělo dojít k jednomu z útoků na poškozeného. Z kamerových záznamů tak mohlo být zjištěno, zda v daný časový úsek vůbec žalobce za poškozeným šel do jeho cely, jak dlouho se tam případně zdržel, zda byl sám a zda následně poškozený vykazoval znaky po napadení.
25. Nakonec žalobce označil postup žalované za diskriminační, neboť proti žalobci bylo zahájeno kázeňské řízení, avšak proti odsouzenému K. a K. kázeňské řízení zahájeno

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

nebylo, ačkoli se měli na údajném fyzickém napadání proti poškozenému podílet spolu s žalobcem, a to dokonce závažnějším způsobem.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
27. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce výslovně souhlasil s rozhodnutím věci bez nařízeného jednání a žalovaná nevyjádřila s takovým projednáním věci nesouhlas (viz § 51 odst. 1 s. ř. s.)
28. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
29. Předně se soud zabýval námitkou žalobce, podle které bylo prvostupňové rozhodnutí a rovněž i napadené rozhodnutí vydáno neoprávněnou osobou. K uvedené námitce soud z obsahu správního spisu předloženého žalovanou zjistil, že prvostupňové rozhodnutí vydal a podepsal speciální pedagog M. Č. Napadené rozhodnutí pak vydal vrchní komisař mjr. Bc. P. P., vedoucí oddělení výkonu trestu, přičemž v zastoupení uvedeného vedoucího toto rozhodnutí podepsala npor. Bc. Z. P., zástupkyně vedoucího oddělení výkonu trestu.
30. Soud o námitce žalobce uvážil následovně. Podle § 51 odst. 1 věty první zákona o výkonu trestu je kázeňská pravomoc nad odsouzenými svěřena zejména generálnímu řediteli Vězeňské služby. Ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé zákona o výkonu trestu může generální ředitel Vězeňské služby zmocnit k výkonu kázeňské pravomoci jiné zaměstnance Vězeňské služby. Ke zmocnění jiných zaměstnanců k výkonu kázeňské pravomoci nad odsouzenými vydal generální ředitel Vězeňské služby nařízení č. 23/2020. Podle § 6 odst. 1 nařízení č. 23/2020 je kázeňská pravomoc svěřena i speciálnímu pedagogovi, který má podle § 6 odst. 3 písm. e) uvedeného nařízení právo uložit odsouzenému kázeňský trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu až na 10 dnů. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že prvostupňové rozhodnutí, který vydal speciální pedagog a kterým byl žalobci uložen trest celodenního umístění do uzavřeného oddílu na 10 dnů, byl vydán osobou oprávněnou k výkonu kázeňské pravomoci. Pokud jde o napadené rozhodnutí, pak soud odkazuje na § 52 odst. 3 zákona o výkonu trestu ve spojení s § 9 odst. 1 písm. b) nařízení č. 23/2020. Podle uvedených ustanovení o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu rozhoduje v případě, kdy kázeňský trest uložil speciální pedagog, vedoucí oddělení. Rovněž napadené rozhodnutí, které vydal vedoucí oddělení výkonu trestu, tak bylo vydáno osobou oprávněnou k rozhodnutí. Podle § 15 odst. 1 nařízení č. 23/2020 zastupuje vedoucího oddělení v jeho nepřítomnosti při rozhodnutí o stížnosti proti uložení kázeňského trestu zástupce vedoucího oddělení, pokud ředitele věznice nerozhodne jinak. V projednávaném případě nebylo ředitelem Vězeňské služby P. rozhodnuto jinak. Jestliže tak v projednávaném případě podepsala napadené rozhodnutí zástupkyně vedoucího oddělení výkonu trestu, učinila tak v souladu s § 15 odst. 1 nařízení č. 25/2020 Sb. Vzhledem ke shora uvedenému neshledal soud námitku žalobce, podle které bylo prvostupňové rozhodnutí a rovněž i napadené rozhodnutí vydáno neoprávněnou osobou, důvodnou.
31. K dalším námitkám žalobce soud předesílá, že na ně pohlížel prismatem ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu. Podle této judikatury se i

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

v rámci řízení o uložení kázeňského trestu dle zákona o výkonu trestu použijí ve smyslu § 177 odst. 1 správního řádu základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až § 8 správního řádu, a to přestože se dle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu na řízení podle tohoto zákona správní řád nevztahuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2019, č. j. 9 As 338/2018-52). Z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, pak vyplývá, že na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné s rozhodnutími správních orgánů nebo soudů, neboť v kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase.

32. Námitka žalobce, podle které žádný z žalovanou zmíněných odsouzených nebyl přítomen jednání žalobce, když tito pouze sdělili, co jim údajně sdělil poškozený, nemá podklad v rozhodnutí správních orgánů a rovněž ve spisovém materiálu předloženém žalovanou. Ze spisového materiálu zejména z úředního záznamu o podaném vysvětlení sepsaného dne 11. 6. 2021 s odsouzeným kód Z9F7FE a dále z úředního záznamu o podaném vysvětlení sepsaného dne 23. 6. 2021 s odsouzeným kód LABYS6 jednoznačně vyplývá, že výše uvedení odsouzení byli přítomni jednání žalobce. Konkrétně odsouzený kód Z9F7FE např. uvedl, že si všiml, že žalobce často poškozeného fyzicky napadal, na cele, na oddíle při sčítáku, že si všiml, že když čekali na dozorce, tak žalobce dával při nástupu poškozenému pěstí do břicha, do ramen, natahoval mu roušku na obličej, nebo že byl přítomen šikaně poškozeného. Odsouzený kód LABYS6 sdělil, že během sčítacích prověrek ve večerních hodinách na oddíle D1 byl poškozený v zadní části chodby u rychlovarných konvic, tzv. „pošťuchován“ ods. K. a žalobcem. Z výše uvedeného vyplývá, že dva z odsouzených, kteří podávali vysvětlení, byli přítomni jednání žalobce. Námitka žalobce tak není důvodná.
33. Přisvědčit nelze ani tvrzení žalobce, že záznamy o podaném vysvětlení nejsou v rozporu se zákonem a vyhláškou doslovně citovány. Žalobce soudu nesdělil, na základě jakých ustanovení právních předpisů dospěl k závěru, že by měly být výpovědi jednotlivých svědků v rozhodnutí o kázeňském přestupku doslovně citovány, a zejména skutečnost, jakým způsobem mělo být postupem správních orgánů zasaženo do jeho práv. Soud pak má za to, že ze zákona o výkonu trestu a rovněž ani z nařízení č. 23/2020 a řádu výkonu trestu nevyplývá povinnost správních orgánů v rozhodnutí o kázeňském trestu doslova citovat záznam o podaném vysvětlení. Dle náhledu soudu postačí, je-li v rozhodnutí o kázeňském trestu uvedena rozhodná pasáž ze záznamu o podaném vysvětlení, případně je shrnuta podstata sdělení osoby podávající vysvětlení, ze kterého jsou vyvozována skutková zjištění, na nichž je založeno rozhodnutí o kázeňském trestu. Protože soud nenašel pro tvrzení žalobce oporu v právních a vnitřních předpisech a protože žalobce ani neuvedl, jakým způsobem mělo být zasaženo do jeho práv, soud námitce žalobce nepřisvědčil.
34. Nedůvodné soud shledal tvrzení žalobce, podle kterého žalovaná nikterak neposoudila rozpory ve vysvětlení odsouzeného kód LABYS6. K výše uvedenému tvrzení soud odkazuje na § 36 odst. 3 nařízení č. 23/2020 upravující rozhodnutí o stížnosti. Podle tohoto ustanovení je zaměstnanec, který rozhodoval o stížnosti, povinen v části rozhodnutí o stížnosti označené jako „Odůvodnění“ vyhodnotit všechny podstatné důvody uvedené ve stížnosti a stručně se k nim vyjádřit. Žalobce v podané stížnosti rozpory ve vysvětlení odsouzeného kód LABYS6 netvrdil. Z uvedeného důvodu pak žalovaná neměla žádný důvod se v napadeném rozhodnutí uvedenými rozpory zabývat. Nadto soud ve vysvětlení odsouzeného kód LABYS6 rozpory neshledal. V úředním záznamu o podaném vysvětlení totiž uvedený odsouzený sdělil, že si všiml, že v blíže

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

nezjištěné době byl poškozený tzv. „pošťuchován“ ods. K. a žalobcem. V úředním záznamu pro podání vysvětlení je pak uvedeno, že dne 8. 5. 2021 nebo 9. 5. 2021 byl za odsouzeným kód LABYS6 poškozený a sdělil mu, že je fyzicky napadán žalobcem a ods. K. Z výše uvedeného vyplývá, že v obou případech se předmětný odsouzený vyjadřoval k odlišným skutečnostem, a to v prvním případě k období, kdy mělo dojít k napadení poškozeného a ve druhém případě, kdy mu poškozený o napadení řekl. Námitka žalobce je tak nedůvodná.

35. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že je žalovaná známo, že poškozený trpí onemocněním, v důsledku kterého poškozenému vznikají modřiny při sebemenším tlaku. K uvedenému tvrzení soud sděluje, že žalobce nepředložil žádný důkaz k prokázání svého tvrzení, že žalovaná o uvedeném onemocnění poškozeného věděla, případně že poškozený tímto onemocněním skutečně trpí. Naproti tomu žalovaná vědomost o onemocnění poškozeného popřela, když poukázala na skutečnost, že není oprávněna do zdravotnické dokumentace odsouzených nahlížet. Protože žalobce své tvrzení nikterak nedoložil, ač tak bylo výlučně na něm, a zároveň protože žalovaná skutečně není osobou oprávněnou nahlížet bez dalšího do zdravotnické dokumentace poškozeného (viz § 65 zákona č. č. 372/2011 Sb., zákon o zdravotních službách), soud námitce žalobce nepřisvědčil. V tomto kontextu je pak tvrzení žalobce, že žalovaná nekriticky hodnotila fotodokumentaci modřin, nedůvodné. Fotodokumentace poškozeného byla prvostupňovým orgánem použita pouze jako důkaz, že k napadení poškozeného skutečně došlo. Na uvedeném závěru pak nic nemůže změnit otázka rozsahu, intenzity a způsobu vzniku modřin.
36. Námitka žalobce, podle které žalovaná hodnotila nekriticky výpovědi svědků ve prospěch poškozeného, nemá oporu v napadeném rozhodnutí. K uvedené námitce soud sděluje, že z napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím vyplývá, že se žalovaná přiklonila k výpovědím ve prospěch poškozeného z důvodu, že tito svědci (odsouzení kód Z9F7FE, LABYS6, V9DYS6 a DUQYB7) vypovídali stejně do úředních záznamů o podaném vysvětlení a do úředních záznamů pro podání vysvětlení, že do úředních záznamů o podaném vysvětlení odsouzení kód Z9F7FE a kód LABYS6 uvedli, že byli svědky fyzického napadení poškozeného žalobcem, dále z úředních záznamů pro podání vysvětlení odsouzených kód Z9F7FE, LABYS6, V9DYS6 a DUQYB7, ze kterých vyplývá, že se poškozený uvedeným odsouzeným svěřil, že ho žalobce fyzicky napadá a tito i viděli modřiny poškozeného, a konečně, že se odsouzení kód Z9F7FE a V9DYS6 s napadáním a vydíráním ze strany žalobce setkali také. Výše uvedené skutečnosti byly důvodem, pro který se žalovaná přiklonila k výpovědím odsouzených ve prospěch žalobce.
37. K výtce žalobce, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí omezila toliko na zopakování svědeckých výpovědí ve prospěch poškozeného, soud sděluje, že žalovaná přezkoumávala prvostupňové rozhodnutí na podkladě žalobcem podané stížnosti. Protože žalobce v podané stížnosti závěr prvostupňového orgánu o tom, že spáchal kázeňský přestupek, rozporoval zcela v obecné rovině, když toliko uvedl, že se žádného skutku uvedeného v prvostupňovém rozhodnutí nedopustil, žalovaná zcela správně odkázala na ty důkazy, na základě kterých měla vinu žalobce za prokázanou. Uvedení důkazních prostředků, které navrhl žalobce a ze kterých žalovaná vinu nikterak nedovozovala, soud považuje v rámci vypořádání námítky, že se žalobce předmětného jednání nedopustil, za nadbytečné.
38. Pokud jde o výtku žalobce, že z rozhodnutí žalované a prvostupňového orgánu nevyplývá, jaká zjištění byla učiněna ze strany zaměstnanců žalované a kamerových záznamů, soud uvádí, že § 58 odst. 3 řádu výkonu trestu uvádí toliko příkladným (demonstrativním)

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

způsobem důkazní prostředky, které mohou být v rámci řízení o kázeňském přestupku využity. Jaké konkrétní důkazní prostředky budou v rámci daného kázeňského řízení využity, pak závisí na rozhodnutí osob s kázeňskou pravomocí, respektive jejich závěru, že vina odsouzeného je na základě opatřených důkazních prostředků dostatečně prokázána. Jinými slovy osoby s kázeňskou pravomocí nemusí vyčerpat všechny důkazní prostředky uvedené v § 58 odst. 3 řádu výkonu trestu, když mohou přistoupit k opatření pouze těch, na základě nichž bude vina odsouzeného jednoznačně prokázána. V projednávaném případě ze strany osob s kázeňskou pravomocí nebylo přistoupeno k opatření důkazního prostředku v podobě vlastního zjištění zaměstnanců Vězeňské služby a dále kamerových záznamů, když vinu žalobce prvostupňový orgán a žalovaná považovaly za prokázanou úředními záznamy o podaném vysvětlení, úředními záznamy pro podání vysvětlení a fotografickou dokumentací poškozeného. Z uvedeného důvodu pak zjištění plynoucí z výše uvedených důkazních prostředků nemohla být ani součástí odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu a žalované. Měl-li žalobce za to, že v projednávaném případě měly být provedeny důkazní prostředky v podobě vlastního zjištění zaměstnanců nebo kamerových záznamů apod. nic žalobci nebránilo, aby provedení těchto důkazních prostředků navrhl, což však neučinil. Dále pak soud poukazuje na sdělení žalované, podle kterého jsou kamery umístěny pouze na vybraných místech a nepokrývají celý prostor věznice a dále, že se kamerové záznamy uchovávají jen po dobu 3 až 6 týdnů. Z výše uvedeného vyplývá, že byť žalobce v podané žalobě odkazuje na kamerové záznamy, pak tyto ke dni sepsání záznamu o kázeňském přestupku, tj. ke dni 29. 12. 2021, již nemusely být uchovány, případně tyto kamerové záznamy nemohly sloužit jako důkaz nevinu žalobce, neboť nepokrývají celý prostor věznice.

39. K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů, kterou žalobce spatřoval ve skutečnosti, že tvrzení uvedené ve výroku rozhodnutí, podle kterého napadl poškozeného přibližně ve 12 případech, a dále snížení uloženého trestu o 1 den nejsou odůvodněna, soud opětovně zdůrazňuje specifickou povahu rozhodování o kázeňských přestupcích odsouzených osob umožňující klást na vydávání těchto rozhodnutí nižší formální nároky než např. na rozhodnutí vydávaná v přestupkovém řízení (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08). Pokud tedy jde o uvedený počet napadení, soud odkazuje na prvostupňové rozhodnutí, ze kterého vyplývá, že údaj o počtu napadení vychází z tvrzení poškozeného. Zároveň z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že četnost útoků byla ze strany správních orgánů uvedena toliko přibližně a pouze pro dokreslení skutečnosti, že se žalobce uvedeného jednání v předmětném období vůči poškozenému dopustil opakovaně. K údaji o přibližném počtu napadení nebylo ze strany správních orgánů nikterak přihlíženo a tento údaj nebyl správními orgány nijak zohledněn např. při ukládání trestu. Žalobce pak uvedený přibližný počet napadení poškozeného v průběhu kázeňského řízení nikterak nerozporoval. Za uvedeného stavu věci má soud za to, že správními orgány uvedený přibližný počet napadení poškozeného ve výroku prvostupňového rozhodnutí nezpůsobil nepřezkoumatelnost těchto rozhodnutí. Za podstatné totiž soud považuje zjištění, že se žalobce napadení poškozeného dopustil v daném období opakovaně a že toto opakované napadení bylo ze strany správních orgánů jednoznačně prokázáno (viz výše), respektive že z výroku prvostupňového rozhodnutí je dostatečně patrné, co je žalobci kladeno za vinu. Ke snížení trestu o jeden den soud uvádí, že žalovaná dle odůvodnění napadeného rozhodnutí přistoupila ke snížení trestu tak, aby byl uložen pod polovinu sazby kázeňského trestu, a to v souladu se zájmem na dosažení účelu trestu. Dle názoru soudu odůvodnění snížení trestu je sice stručné, avšak z tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

odůvodnění zcela dostatečně vyplývá důvod, pro který byl již uložený trest snížen. Ani v tomto případě soud nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal.

40. K námitkám žalobce uvedeným v replice ze dne 14. 6. 2022, soud uvádí, že tyto námitky byly uplatněny po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., a proto se jimi nemohl blíže zabývat. Soudní řízení správní je ovládáno zásadou koncentrační (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) a zásadou dispoziční (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Smyslem těchto zásad je v zákonné lhůtě pro podání žaloby postavit najisto rozsah důvodů obsažených v žalobních bodech, na základě kterých bude soud rozhodnutí správního orgánu přezkoumávat. Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 24. 1. 2022, poslední den lhůty k podání žaloby, případně k jejímu rozšíření tak byl 24. 3. 2022. Žalobce námitky z repliky ze dne 14. 6. 2022 vznesl vůči soudu dne 17. 6. 2021, tj. s odstupem cca 3 měsíců od uplynutí lhůty k rozšíření žaloby.
41. Závěrem soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí je na straně 2 v posledním odstavci nesprávně odkazováno na svědeckou výpověď odsouzeného kód Z9F7FE ze dne 7. 1. 2022, když je následně citováno z úředního záznamu pro podání vysvětlení odsouzeného kód V9DYS6 ze dne 6. 1. 2022. Uvedené pochybení soud považoval za pouhou zřejmou nesprávnost, tj. chybu v psaní.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Na základě výše uvedených důvodů shledal soud žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Praha dne 24. února 2023

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.